Ображено відходять на горби,
Мов Римом невдоволені плебеї,
Старенькі вівці — аспидні халдеї,
Страшне поріддя темної доби.

Їх тисячі — рухоме з ними все,
Як ті жердини, в мохові коліна,
Здригається й летить кудлата піна,
Неначе шмаття колесо несе.

Їм цар потрібен й чорний Авентин,
Овечий Рим із сімома горбами,
Собачий брех, жарінь під небесами
І дим гіркий напівсліпих хатин.

На них чагар посунув звисока,
Наметів враз побігло сіре гаддя,
Вони ідуть в священному безладді,
Руно висить, як хвиля преважка.

1915